

Районна влада

Христос народився!

Вітаю з величним свято парафії – 100-річчям посвячення церкви «Покрови Пресвятої Богородиці». В цей ювілейний день хочу подякувати отцям за вірне служіння народові, за мир і спокій на теренах нашого краю, які їм вдалося втримати завдяки молитвам і зваженій позиції.

Здоров'я Вам і сил у Вашому відданому служінні на славу Божу і на спільне добро, а парафіянам бажаю непохитної віри, добра і любові. Хай благодать Господня осяває всі Ваші задуми і плани, здійснюються мрії та успішною буде щоденна праця на благо України.

Знаю, священики Української Автокефальної Православної церкви роблять все можливе заради згуртування українського народу.

Тож нехай Господь щедро обдарує Вас усіма потрібними ласками, скріплюючи і надихаючи Вас на працю у Божому винограднику.

Многая Вам і благая літа.

**Голова Надвірнянської районної ради
В. Попович**

Ю В І Л Е Й С В Я Т И Н І

30 січня 2011 року Саджавка велично відзначила 100-літній ювілей храму Покрови Пресвятої Богородиці УАПЦ. Знаменна дата об'єднала в цей день громаду села.

Сама природа сприяла святкуванню. Крізь морозне ранкове повітря яскраво пробивалися сонячні промені, в яких виблискували куполи храму.

Урочистості почалися з того, що було освячено церковні речі, подаровані парафіянами з нагоди ювілею для храму.

Розділити радість свята з настоятелем храму митрофорним – протоієреєм М. Хімейчуком та парафіянами прибув Митрополит Галицький, керуючий Івано-Франківською Єпархією Кир АНДРІЙ.

Владика зустрічали урочисто з церковним проводом на подвір'ї храму. Дівчата-школярки в національному строю, пишним короваєм на вишитому рушнику величальними словами вітали Владика. На святкування також прибув голова

Надвірнянської районної ради п.В. Попович.

На святковому богослужінні Митрополиту Галицькому Кир

Андрію співслужили: настоятель храму митр. прот. Мирослав Хімейчук, митр. прот. Миколай Белей (Кафедральний Собор «Святої Покрови» м.Івано-Франківська), митр. прот. Іван Кузьмин - настоятель храму с.Джурків, прот. Степан Жолоб'юк - декан Богородчанський, прот. Василь Максимишин (храм «святого Духа» м.Івано-Франківська), прот. Василь Щербатюк (Товмачик), прот. Іван Ларишин (Парище), прот. Михаїл Слободян (Добротів), прот. Василь Фенюк (Любіжня), прот. Любомир Білецький (Надвірна), прот. Михайло Худицький (Гаврилівка), прот.Іван Грицьків - місійний священик, прот. Валерій Лендел - настоятель храму УГКЦ с.Саджавка, протодиякон о.Василь Жолоб (Кафедральний Собор «Святої Покрови» м.Івано-Франківська).

Продовження на 3 стор.

В Н О М Е Р І

- Режим дня підлітка ...стор. 4
- Вами пишасться школа ...стор. 4
- «Форумчани», ваш хід! ...стор. 5
- Його доля - церковний спів ...стор. 5
- Молитва матері благословляє рід ...стор. 6
- Дитячих мрій порадник ...стор. 6
- Життя у боротьбі ...стор. 7
- Пам'ятна капличка героєві ...стор. 7
- Святий Валентин. Хто він? ...стор. 8

Часопис «Саджавка»
запрошує своїх читачів до співпраці.
Ваші дописи можуть доповнити та збагатити інформаційну палітру нашого видання

Матеріали можна залишити у сільській раді або відправити на електронну пошту info@sadzhavka.org.ua

Сільський голова

Перший місяць нового 2011-го року запам'ятався не трудовими буднями, а святами. Апофеозом цих свят є Водохреща. І хоч цього року погода не була такою, як ми очікували, саджавчани масово купалися в річці Прут. І, мабуть, від Ворохти до Коломиї в цьому дійстві є лідерами.

Знаковою подією було відзначення 100-річчя освячення церкви Покрови Пресвятої Богородиці, що відбулася 30-го січня. Була присутня велика кількість мирян багатьох парафій, а також духовенство на чолі з Митрополитом Галицьким Кир Андрієм. Від імені сільської ради щиро дякую всім тим, хто доклав зусилля для покращення благоустрою нашого храму.

31 січня в м. Івано-Франківську відбулася колегія, на яку запросили голів сільських і селищних рад. Колегію проводили голова обласної державної адміністрації Михайло Вишиванюк і голова обласної ради Олександр Сич. Обговорювалися основні питання, що стосуються і нашого села: екологія, дороги та освітлення вулиць.

А 4-го лютого Надвірна приймала учасників форуму громадських організацій. У форумі брали участь: голова районної державної адміністрації В. Калічко, голова районної ради В. Попович, начальник відділу освіти М. Винник, голови сільських рад, директори шкіл, духовенство, учнівська молодь. Аплодисментами відзначили присутні виступ настоятеля церкви Покрови Пресвятої Богородиці с. Саджавка митр.-пр. Мирослава Хімейчука.

В свою чергу, вітаю нашу громаду зі 100-літтям церкви і бажаю духовного просвітлення всім парафіянам.

**Сільський голова
Михайло Христан**

Сесія сільської ради

Рішення 4-ої сесії Саджавської сільської ради 6-го демократичного скликання від 16.01.2011 року:

- про сільський бюджет на 2011 рік;
- про затвердження виконання бюджету села за 2010 рік;
- про затвердження структури та чисельності апарату виконавчого комітету сільської ради на 2011 рік;
- про передачу приміщення фельдшерсько-акушерського пункту села Саджавка Центральної районній лікарні Надвірнянського району.

Стрітєння Господнє

15 лютого— християни східного обряду відзначають Стрітєння Господа Нашого Ісуса Христа.

Відзначають його в пам'ять про те, як Свята Діва Марія принесла до Єрусалимського Храму Ісуса Христа на 40-й день

після його народження (згідно із Законом Божим, з часу визволення євреїв із єгипетського полону, кожне перше немовля чоловічої статі належало Богові, і його треба було приносити до храму на 40-й день після народження). Коли Діва Марія разом з Йосифом принесли Ісуса до храму, їх зустрів там сивий старий Симеон, який чекав зустрічі з Господом вже багато років. Згідно з Євангелієм від Луки, Симеон був праведником, але він таки не повірив у можливість народження Спасителя від Діви Марії. І тоді Дух Святий напрозорив йому, що він зможе вмерти лише тоді, як побачить народження Господа. Те й здійснилося — Симеон міг одержати тепер вічний спокій. Перед смертю старець Симеон сповістив, що Немовля, яке йому нарешті судилося побачити, вийде «на служіння

спасіння людей».

Звершивши все згідно з законом Господнім, Марія і Йосиф повернулися до Вифлеєму.

Стрітєння відзначають на 40-й день після дня народження Ісуса Христа. Урочисто відзначати його почали з кінця V століття. У народному побуті Стрітєння здавна

сприймається як зустріч зими з весною. Казали, що «в цей день зима весну зустрічає, заморозити її хоче, та сама лиходійка від свого хотіння тільки потіє».

Селяни спостерігали цього дня чимало хліборобських прикмет:

ясна і тиха погода віщує добрий урожай і роїння бджіл;

вітер — погана ознака; відлига — чекай пізньої весни.

У церквах цього дня святять воду і свічки. Такі свічки називають «громичними», бо їх ставили перед образами під час грози, щоби захистити людей і худобу від блискавки.

Освячену цього дня у церкві воду використовували проти «пристріту». Нею кропили тварин і людей у найвідповідальніші моменти життя.

Підготував Василь Герей

Трактори до техогляду

16 лютого 2011 р. з 9 до 13 год. в селі Саджавка буде проводитись державний технічний огляд тракторної техніки.

Для проведення техогляду власники машин або уповноважені ними особи зобов'язані представити машини для техогляду та подати для інспекції такі документи:

- паспорт або інший документ, що посвідчує особу;
- копія картки фізичної особи (ідентифікаційного номера);
- протокол перевірки технічного стану машини;
- посвідчення тракториста-машиніста;

- реєстраційний документ на машину;
- медичну довідку;
- квитанцію збору за проведення техогляду.

Вартість перевірки техстану трактора (самохідної машини) становить - 150 грн., причепа - 100 грн. Кошти сплачуються на рахунок АРВП «Техніка» р/р 26006227205 МФО 380805 код 31430142 в РБ «Аваль» м. Київ. Призначення платежу - перевірка техстану.

Головний держінспектор ІДТН в

Відгукніться, спадкоємці

Західноукраїнське бюро «Укрінюрколегія» звернулось щодо допомоги у вирішенні розшукової справи Анелі ІГНАТ, померлої у Франції.

Відомо, що мати Анелі Юстина Грицюк народилася 24.12.1903 року в селі Саджавка, Надвірнянського району від шлюбу Петра Грицюка та Євдокії Шкарпович. У процесі розшукової роботи з'ясувалося, що на даний момент у селі Саджавка проживають біля 140 осіб на прізвище Грицюк. Існує висока ймовірність, що серед них є нащадки братів та сестер Юстини.

Редакція часопису люб'язно просить саджавчан та всіх зацікавлених осіб відгукнутися або надати будь-яку інформацію, що може допомогти у вирішенні розшукової справи Анелі ІГНАТ.

Будемо вдячні за будь-яку інформацію про родину Юстини Грицюк.

Ю В І Л Е Й С В Я Т И Н І

Фото Юрія Іваночка

Закінчення. Початок на 1 стор.
Під час Богослужіння було вшановано пам'ять всіх священників, що служили у церкві Покрови Пресвятої Богородиці. У своєму слові Владика відзначив особливу

роль славної пам'яті митрофорного протоєрея о. Юрія Городчука, що був настоятелем храму майже сорок років. По завершенні Богослужіння Владика у священників вітали діти:
*Дай вам Боже днів щасливих,
Дай добра, здоров'я, сили,
Дай любові, згоди й втіхи.
Змоги дай життю радіти,
І ділитись словом щирим,
Теплим ,лагідним, правдивим,
Адже Вас чекає радо,
Наша церква і громада.*
По закінченні вітальних слів діти вручили всім гостям квіти. Владика в свою чергу подякував за щирі дитячі вітання. За старання служіння Церкві Митрополит вручив настоятелю храму о. Мирославу від Предстоятеля УАПЦ Митрополита Київського і всієї України Мефодія медаль "За відданість

Фото Юрія Іваночка

УАПЦ". Медаллю «Святої Покрови» був нагороджений і Півторак Михайло Степанович, а ряд меценатів, добродійників і парафіян храму були відзначені Митрополічними грамотами. Серед них - Гончарюк Нестор, Лисак Василь, Ткачук Роман, Тороус Иван, Грицюк Богдан, Джигринюк Василь, Кухтар Михайло, Кузьмин Микола, Плошенко Софія, Якуб'як Юстина, Якуб'як Марія, Якуб'як Василь, Христан Валентина, Боднар Євдокія, Ткачук Андрій, Ткачук Михайло.

На цьому урочистості не завершилися. Владика освятив пам'ятну каплицю Собору Іоана Хрестителя в честь 100-літнього ювілею храму. Відбувся також хресний хід навколо храму.

Храм є не лише окрасою і гордістю села, але, насамперед, є свідченням непохитної християнської віри місцевої громади і взірцем її єдності. Вже протягом століття цей корабель духовності веде жителів села до вічного порятунку.

З нагоди ювілею храму було випущено пам'ятний буклет.

Храм є не лише окрасою і гордістю села, але, насамперед, є свідченням непохитної християнської віри місцевої громади і взірцем її єдності. Вже протягом століття цей корабель духовності веде жителів села до вічного порятунку.

З нагоди ювілею храму було випущено пам'ятний буклет.

Василь Герей

Фото Василя Герей

Фото Василя Герей

Фото Василя Герей

Фото Юрія Іваночка

Фото Юрія Іваночка

Фото Василя Герей

В а м и п и ш а є т ь с я ш к о л а

*У кожній людині – сонце,
тільки дайте йому світити.*

Сократ

Велике слово ш к о л а! Це скарб найкращий для кожного народу, це ключ золотий, що відкриває шлях до знань.

Нова школа кладе собі за головну мету – збудити, дати виявитися самостійним творчим здібностям дитини. Для нашої країни досить значущим є все, що пов'язано з формуванням інтелектуальної еліти. Від вирішення цього завдання багато в чому залежить розвиток держави та нації. З'явилась нагальна потреба суспільства у творчих, діяльних та обдарованих, інтелектуально й духовно розвинених громадянах.

Завдання школи – виявляти та «виросчувати» таланти. Але має важливе значення й те, як почуваються ці таланти у школі. Школа – дім для реалізації здібностей обдарованих дітей, розвитку їх інтелектуального і творчого потенціалу. Тому наш педколектив став активним учасником реалізації регіональної програми «Обдаровані діти», яка діє не один рік у нашому районі, однак не втратила своєї актуальності і сьогодні.

Ми народилися у селі, яке завжди було багате на таланти. Саджавка сьогодні може похвалитися магістром філософсько-історичних наук Іваном Давидяком, доктором біологічних наук, професором Романом Янчієм, письменницею-новелісткою, членом Національної спілки письменників України Галиною Христан, кандидатом у майстри спорту з гри у шашки Василем Іваночком. Багато випускників школи займаються науковою роботою, викладають у вищих навчальних закладах України.

Про село наше знають тепер в усьому світі. З ініціативи Романа Гелемб'юка, Юрія Іваночка, а також Назарія Ковалюка у 2008 році засновано інформаційний

проект SADZHAVKA.ORG.UA. З великим захопленням читають жителі першу в історії села газету «Саджавка – Частинка Твого Світу», яка виходить за сприяння та ініціативи кращих випускників школи: Іваночка Юрія, Христана Романа, Іваночка Василя.

Тому вчителі школи і сьогодні намагаються розпалити жагу до знань у кожній дитині, розвивати таланти, щоб поповнити список наших знаменитостей.

Учні школи щороку беруть активну участь у районних та обласних конкурсах, вис-

тавках, олімпіадах. Цьогорічними призерами стали такі учні: Андрійчук Марія (5-А л.), Джигринюк Надія (7-Б кл.), Козуб'як Христина (8-Б кл.), Паска Тарас (11 кл.), Романюк Орест (9-В кл.), Томащук Світлана (8-Б кл.), Тороус Петро (7-А кл.), Тороус Ярина (8-Б кл.), Христан Діана (10 кл.), Янчій Мар'яна (10 кл.), Ягнич Іван (11 кл.).

Багата школа на співочі таланти, які щороку завойовують призові місця на мистецьких конкурсах. Роботи юного художника школи Тороуса Петра (7-А кл.) представлені на обласний конкурс малюнків «Світ очима дітей». Плошенко Мар'яна (8-Б кл.) та Михасюк Сергій (8-А кл.) беруть участь у Всеукраїнських змаганнях із зимових видів спорту.

Учні школи – переможці районного конкурсу «Я і права», Всеукраїнського конкурсу знавців української мови ім. Петра Яцика, Всеукраїнського конкурсу з української мови та літератури ім. Тараса Шевченка, Всеукраїнського інтерактивного природничого конкурсу «Колосок», колектив радіотехнічного гуртка Романика М. Я. – призер Всеукраїнської виставки-конкурсу науково-технічної творчості молоді «Наш пошук і творчість – тобі, Україно!»

Багато прекрасних слів заслуговують вони – талановиті, мудрі, завжди перші. Особливої уваги заслуговує щорічна переможниця конкурсів та олімпіад, учениця 8-Б класу Томащук Світлана.

Світланка з цікавістю та захопленням вивчає всі шкільні предмети, бере активну участь у художній самодіяльності, обожнює спорт. Цього року здобула для школи 5 призових місць! Це ім'я знає вся школа і весь район!

Творчий учень – результат праці творчого вчителя. Діяльність педагога – це безмежне поле, яке потребує виснажливої, але творчої праці і обдаровує щастям творення людини. Нероздільне і одвічне коло – плідна творча спів-

праця школи та родини. Неоціненну роль відіграють батьки у створенні належних умов для максимального розвитку обдарованості. Щиру подяку виносимо батькам наших «зіркових» дітей.

Радість успіху дітей, моральна насолода батьків і задоволення вчителів від результатів своєї праці переповнюють атмосферу нашого шкільного дому.

Хай збуваються ваші мрії! Спасибі, любі друзі, потішили ви нас! Багатою буде наша земля, коли ростуть на ній такі розумні і добрі діти! Зростаєте на вітху батькам і нашій Україні. Вами пишається школа!

**Марія Христан,
заступник директора школи
з навчально-методичної роботи**

Р е ж и м д н я

Ось режим дня звичайного підлітка.

Понеділок. Ви заспали. Ввечері не могли відірватися від телевізора. Ледве сповзли з ліжка. Поглянувши на годинник, зрозуміли, що часу на зарядку немає. Швидко одяглися, вмилися. Скинули в сумку всі книжки, які були на полиці. На льоту одягаєте пальто і вискакуєте з дому. У школі 7-8 уроків. Прийшли зі школи пізно. Який там обід?! Треба робити уроки. Після того, як ви зробили уроки, почалася ваша

улюблена телепрограма, а потім ще кілька фільмів і наостанку – ваш найкращий друг комп'ютер.

Щось вам підказувало, що треба лягати

спати, але подумали, що завтра встанете вчасно.

І тільки у вівторок ви зрозуміли, що дуже помилялися.

І так триває цілий тиждень.

Ви скажете, що це все не про мене. У мене правильний режим дня. Але всі ви розумієте, що саме так проходить ваш цілий тиждень.

Якщо у вас такий режим дня, терміново змінійте його. Адже наше здоров'я варте бути кращим і залежить тільки від нас!

Мар'яна Герей

“Форумчани”, ваш хід!..

Життя висунуло суспільний запит на виховання творчої особистості, здатної, на відміну від людини-виконавця, самостійно і системно мислити, приймати сміливі, нестандартні рішення, втілювати оригінальні ідеї. Завдання вчителя – не просто передати учневі інформацію, а розвивати творчу уяву, ініціативу, винахідливість, вміння легко переключатись з одного виду діяльності на інший. З метою становлення самобутньої особистості і була заснована в школі газета «Форум», яку видають члени Клубу любителів світової літератури.

Одна із рубрик газети має назву «Інтерв'ю з цікавими людьми». На засіданні Клубу вирішили перше інтерв'ю взяти у Василя Миколайовича Іваночка, секретаря сільської ради. Чому саме вибрали його? Всіх вразила інформація про Василя Миколайовича на сайті села. Український шашкіст Роман Котляр помістив листівку із серії «Відомі шашкісти» і коментар до неї:

- Дуже поважаю Василя Іваночка. Це людина доброї вдачі, завжди привітна та щира. Світла людина. Доброта та людяність є сутністю Василя. Його поважають шашкісти, поважають люди. Пишаюся нашою дружбаю, якій вже 16 років. Із задоволенням згадую привітну Саджавку та родину Іваночків.

Щодо листівки, то вважаю, що Василь Миколайович має повне право стояти поруч гросмейстерів та майстрів.

Ми зіграли чимало партій. Василь - сильний гравець.

Ось ще один коментар до листівки, читую:

- З Василем Миколайовичем довелось

зіграти одну чи дві партії (зараз важко пригадати), але запам'яталось спілкування з ним і гра: дуже приємна людина і прекрасний партнер! Такі суперники запам'ятовуються, і завжди є бажання зус-

трітись знову.

Макаров Віктор Іванович, 65 років, майстер спорту, Санкт-Петербург, Росія.

Розмовляти з кандидатом у майстри спорту з гри у шашки виявили бажання Кухтар Надія та Романюк Роксолана, учениці 7-Б класу. Хвилювалися, вперше в житті виконували журналістське завдання. Зате якими щасливими повернулися до школи! Очі сяють, навперебій розповідають про зустріч, вражені знаннями Василя Миколайовича та його цікавою розповіддю. Можливо, не все встигли записати, але для дівчаток це вже перемога.

Ми навчаємося у сьомому класі. Кожного дня дізнаємося щось нове про історичні події, про митців літератури та мистецтва, відкриття науковців. Запам'ятовуємо прізвища політиків, спортсменів, полководців. І не знаємо людей, які живуть поряд з нами. Скромно живуть. Відповідально відносяться до своєї роботи. Не хваляться своїми досягненнями.

Ми зустрілися з Василем Миколайовичем

і попросили його відповісти на наші запитання.

Як Ви вчилися у школі?

- В школі вчився добре. За кожен клас мав «відмінний» табель. І школу закінчив з відзнакою. Після школи поступив у Чернівецький державний університет на математичний факультет. За спеціальністю «викладач математики» кілька років працював у школі.

- Які предмети у школі Вам найбільше подобалися і чому?

- Найбільше я любив уроки математики і географії. Вчителі так цікаво подавали ці предмети, що хотілося все більше і більше знати. До того ж математика дуже цікава наука, розвиває логічне мислення. Розв'язання важкої задачі прирівнює до відкриття.

- З скількох років Ви почали грати в шашки?

- Зацікавився шашками у п'ятому класі і не уявляю себе без цієї захоплюючої гри. Вона поглинає повністю. Шашки полюбляють тебе глибиною мислення, шедеврами комбінацій, красою самої гри.

- Який турнір найбільше Вам запам'ятався?

- Найбільше запам'ятався республіканський фестиваль.

- Чи маєте Ви нагороди? Які?

- Нагород маю багато – різні грамоти, медалі.

- Що б Ви порадили теперішнім учням?

- Не гаяти даремно час. Вчитися, шукати захоплення. Брати участь у конкурсах, змаганнях, випробовувати себе. Починати потрібно з простого, зрозуміти суть справи і наполегливо йти до мети.

- Щиро дякуємо за інтерв'ю!

Катерина Гелемб'юк,

Надія Кухтар, Роксолана Романюк

Його доля - церковний спів

Кузьмин Михайло Михайлович народився 3 квітня 1919 року в с. Саджавка у незаможній селянській сім'ї. В той самий день, коли народився Михайлик, помер його батько. Мати залишилася сама із чотирма дітьми, тому тяжко працювала і дітей привчала до роботи змалку. З п'ятирічного віку хлопчик випасав худобу і дуже любив співати, мав гарний дзвінкий голос.

Одного разу мама взяла малого Михайлика до церкви. Йому дуже сподобався церковний спів. З того часу він не давав матері спокою, просив і плакав, що хоче так само вміти співати, як у церкві. Мама була змушена віддати дев'ятирічного сина до дяка на науку в с. Молодятин. Там він виконував всяку брудну роботу, а у вільний час дяк вчив його. Хлопчик був здібним учнем. Після трьох років навчання хлопчик повернувся додому. Вдома треба було бра-

тувати молитви, а в церкві відправляти Службу Божу за їхнє щасливе повернення з війни.

Михайло Кузьмин був дуже працюючим, не цурався ніякої роботи. Він вмів і шкіри тварин виправляти, і кожухи шити, і пошити будь-який одяг на швейній машинці. Умів майструвати, брався до будівельної справи, займався бджільництвом, утримував худобу та робив гарні вина із яблук та винограду. Анна, жінка Михайла, все життя тяжко працювала в колгоспі, а вдома утримувала господарство. Народилося в них 6 дітей, із них троє померло в ранньому віці.

Михайло Кузьмин 60 років служив дяком у своєму селі Саджавці, і ще 5 років - у місті Коломия при Соборі Архистратига Михаїла. Майже до останніх своїх днів він відправляв Богослужіння. Помер у віці 77 років. За три роки до своєї смерті Михайло Кузьмин всім своїм дітям та внукам подарував по книжці Біблії. "Читайте, це є найкращий порадник в житті", - сказав він.

Життя Михайла було нелегким, як і у всіх людей в ті тяжкі часи. Але милосердний Господь допомагав йому у найскрутніші хвилини. У 1942 році у селі зібрали усіх молодих чоловіків для відправлення на фронт. Військовий офіцер, дізнавшись що є серед них дяк, наказав вийти йому із строю і щодня вдома відчи-

тувати молитви, а в церкві відправляти Службу Божу за їхнє щасливе повернення з війни.

Михайло Кузьмин був дуже працюючим, не цурався ніякої роботи. Він вмів і шкіри тварин виправляти, і кожухи шити, і пошити будь-який одяг на швейній машинці. Умів майструвати, брався до будівельної справи, займався бджільництвом, утримував худобу та робив гарні вина із яблук та винограду. Анна, жінка Михайла, все життя тяжко працювала в колгоспі, а вдома утримувала господарство. Народилося в них 6 дітей, із них троє померло в ранньому віці.

Михайло Кузьмин 60 років служив дяком у своєму селі Саджавці, і ще 5 років - у місті Коломия при Соборі Архистратига Михаїла. Майже до останніх своїх днів він відправляв Богослужіння. Помер у віці 77 років. За три роки до своєї смерті Михайло Кузьмин всім своїм дітям та внукам подарував по книжці Біблії. "Читайте, це є найкращий порадник в житті", - сказав він.

Леся Шкрумеляк (8-А кл.)

ДІТЯЧИХ МРІЙ ПОРАДНИК

Катерина Федорівна Гелемб'юк протягом багатьох років працює в Саджавській ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Змінюються часи, змінюються епохи, змінюються погляди, а Вчитель завжди залишається Вчителем.

Катерина Федорівна – це Вчитель, який творить, Вчитель, який веде, Вчитель, який любить, легко йде до дітей, легко вчить істини.

Вона уміє побачити, виділити в дитини особливість, любить свою професію, любить дітей.

У її серці багато простору для чеснот. У ньому – чистота і любов, послух і скромність, терпеливість і лагідність.

Вона напрацьовує у собі всі ці чесноти.

Усім чим володіє – це її праця, а також великі дари Бога, які не можна марно витрачати, а застосовувати там, де ти покликаний.

Катерина Федорівна мужньо пережила час, коли хмари закрили сонце і наступив

час страждань – це втрата дорогих їй людей: чоловіка, батька.

Але діти утирали сльозу життя, і гіркотою вона перелилась у милість і любов. А любов промітає шлях до Небес, а серцю – очі до мудрості.

Катерина Федорівна – мати двох дітей, бабуся.

У своїх молитвах просить Ангела Хранителя життя, хай відверне від них усе зле і наблизить до Всеспасаючого.

Вона любить, пам'ятає оту єдину стежину від порога, і оту одну єдину маму, яка вічно незмінною любов'ю любить свою Катрусю, внуків, правнука.

Вона працює, ні на кого не нарікаючи, сама несе хрест життя.

Я низько вклоняюсь Вам, дорога Катерино Федорівно, за Ваш талант, за Вашу добру, щиру і лагідну душу, за Вашу глибоку віру і знання, які Ви передасте дітям. Спасибі, що Ви є!

Марія Колосовська

Молитва матері благословляє рід

У хаті вдови Ганни, невістки Іванихи Оноцевої, завжди було чисто, охайно прибрано, панував спокій, лад і любов. Ганна була вродлива і гарна жінка, яку шанував чоловік Василь. Обоє в злагоді виховували троє дітей: Марію, Параску і Романа. Мати навчила дітей працювати, молитися, поважати одне одного. Вся родина кожної неділі і в свята була в церкві на Службі Божій.

Родина жила бідно. Батько вирішив поїхати на заробітки в Канаду. Загубився його слід у пошуках кращої долі. Тяжко переживала втрату батька. Сльози не висихали з очей. А в 1944 році син Роман був призваний в ряди червоної армії і не повернувся додому.

Мали під Березиною сіножать на шість копиць сіна. Люди робили собі сіно, аж перед Чесним Хрестом наймили косарів. На другий день вже налітає сніг. Тяжка вдовина доля! Один і єдиний захист у родини – це любов і дбайливість матері та її молитва.

Дочки Марійка і Параска приносили радість матері, були єдиною потіхою в житті. Працьовиті, чемні, чудово співали. У “Просвіті” їх шанували за кмітливість, скромність і розум. У 1942 р. Марія одружилася з Іваном Янчієм і покинула батьківську хату.

У 1943-му році в Карпатах створювалися загони Української Повстанської Армії. Параска має що згадати про часи боротьби проти московських окупантів, коли вона була зв'язковою (псевдо «Параска»). Василь Пеньківський (псевдо «Сич») закликав на збори до Пеньківської Софії Параску, Марію Ягнич, Марію Грицюк. Кожній окремо розподіляв завдання: хто на яке село мав іти. Параска відповідала за Середній Майдан. Взяла штафету під язик, в руки – серп і пішла. Проти сонця яснів невеличкий лан жита, на якому жінка жала та в'язала снопи. Привітались, розговорились, і жінка сказала, що краснецьку дівчину побили гарнізон-

ники. Параска вирішила повернутись назад. Навпроти йшли солдати, не розгубившись, кинула вона штафету під ноги, затоптала; в руках серп, йде і дрижить. Розмовляли недовго, почали бити, краснецька жінка поспішила на допомогу. «Чого б'єте мою дитину, вона йде жати до моєї старшої доньки». Плачучи всю дорогу, Параска верталася додому. Доповіла «Сичеві», що завдання не виконала. Були це завдання. Одного разу несла в Красну білизну і хліб. Коли верталася назад, господар дав їй повну торбу сливок. Люди все передбачали наперед. Коли її зустріли гарнізонники, сказала, що йшла до тети по сливки, і її відпустили.

У серці Парасчинім горіла вже любов до порядного, доброго і працьовитого хлопця Сербенюка Михайла, з яким одружилася в 1949 році. Її чоловік Михайло був особливою людиною. Всі люди села шанували його за лагідність і доброзичливість. Роки працював шофером у колгоспі. Якщо люди зверталися до нього по допомогу, кожного послухав, кожному допоміг. А Параска їздила на роботу в село П'ядики, працювала на дослідній станції. Цілий день треба було сапати, а вечорами везла додому по три в'язки бур'яну, щоб нагодувати худобу. Ніколи не жалілася, робила до сьомого поту.

Виховали п'ятеро дітей, всім дали освіту. Дочка Ганна закінчила хімічний відділ Чернівецького університету. Зараз працює викладачем хімії в Надвірнянському коледжі, а її чоловік, Максим'юк Михайло Олексійович – лікар-терапевт Надвірнян-

ської районної лікарні. Син Василь закінчив Чернівецьке залізно-дорожнє училище, виконував технічні роботи на Коломийському “Сільмаші”. Його дружина Марія працює медиком в м. Коломиї. Син Роман – лікар-хірург Коломийської районної лікарні. Призначений на роботу після закінчення Чернівецького медичного інституту. Його дружина Ганна теж працює медиком в м. Коломиї. Саджавчани вдячні Богові, що мають свого лікаря. Всім допоможе, всім порадить. «Це спеціаліст від Бога», – говорять люди.

Син Іван закінчив Чернівецький університет і аспірантуру. Зараз працює на водоканалі в м. Коломиї. Його дружина Марія – педагог.

Наймолодша донечка Марійка – викладач хімії в Коломийській середній школі, а її чоловік Василь Щербатюк після технікуму працює на залізній дорозі в м. Коломиї.

Розрослася сім'я Сербенюків – десять внуків, вісім правнуків. Щасливі і веселі приїжджають до матері і несуть щедрі дарунки та палку любов у серці до берегині роду.

Сербенюк Параска Василівна – звичайна жінка. За що любимо й шануємо її? За порядність, за працьовитість, за щиру любов до Бога, чоловіка, дітей, внуків і правнуків. «Мені здається, що все життя мені допомагала мама молитва», – говорить лагідно Параска Сербенюк. Має допомогу і догляд від усієї родини. Часто приїздять, допомагають у праці – як біля дому, так і на городі. Не цураються роботи. Діти, внуки і правнуки вірні заповітам батька Михайла Сербенюка та матері Параски Сербенюк. Молитва матері благословляє рід...

Полагна Христан

ЖИТТЯ У БОРОТЬБІ

Однією з постатей, що стала символом боротьби і нескореності наших країн у боротьбі за волю України є Москалюк Михайло – «Спартан» (1921-1950), командир сотні УПА ім. М. Колодзінського. У ці дні минає 61 рік з дня трагічної загибелі легендарного командира.

Народився М.Москалюк у с.Іванівці, Коломийського району. Ще з дитячих років мав потяг до української ідеї, здійсненню якої і присвятив все своє життя.

В 1939 році Москалюк, як член юнацької сітки ОУН, з друзями, зокрема з с.Саджавки, Миколою Тороусом, Михайлом Михасюком, Михайлом Якуб'яком покидають рідний край. Всі вони стають воювачами Дружин Українських Націоналістів (ДУН) – українського легіону у складі німецької армії. В легіоні ДУН було два батальйони – «Роланд» та «Нахтігаль». Саме у «Нахтігаль», що в перекладі з німецької означає «соловейко» і пройшов свій перший військовий вишкіл М.Москалюк. Він стає свідком проголошення та відновлення української влади у Львові.

У 1942 році Москалюк бореться проти більшовицької партизанки на Поліссі, де був поранений і втратив око. З 1943 по 1950 роки Москалюк є командиром створеної ним сотні ім. М. Колодзінського.

Саджавчани стали чисельною складовою повстанського відділу. Сотня Спартана була однією з найорганізованіших на нашому терені. Десятки разів сотні приходилось виходити з важких ситуацій, проводити успішні бойові операції, не зазнавши втрат, і все це завдяки військовому таланту свого командира.

Партизанський командир добре дався взнаки червоным окупантам, бо вони оголосили, що за голову «Спартана» дають півмільйона рублів. Однак ще декілька років «Спартан» був невловимим.

Трагедія сталася в лютому 1950-го року. Спартан з дружиною Ольгою Бойчук, ординарцем Прокопом Рибчуком перебував в запасному схроні, що містився під батьківською хатою. На обійсті тоді господарювала сестра Спартана Марія з чоловіком Петром Щербатюком, родом з Саджавки.

М.Тороус, М.Москалюк .1944рік

Вночі 2 лютого 1950 року Іванівці оточили військові. Вони поступово почали затискати село в смертельний зашморг. А велика штурмова група вже вдосвіта підступила до обійсті Москалюків. Бо знали, що «Спартан» вдома. Почалися переговори. Йому обіцяли за співпрацю великі гроші, квартиру у Києві та інші блага... Але сотенний здатися московським «наїзникам» відмовився. Запеклий бій тривав без-

перестанно, та сили були дуже вже нерівні. Хата перетворилася на неприступну фортецю. Вже після обіду чекісти здобули криївку, там були мертві, але нескорені герої - Михайло «Спартан», його дружина Ольга та ординарць Рибчук Прокіп-«Лис», повстанець з Печеніжина. Їхні тіла відвезли у Ланчин і прикопали у старі мадярські окопи над річкою Прут. Але навесні пішла повінь і поховання забрала вода.

Хата, в якій народився і загинув «Спартан»

А через чотири місяці після загибелі «Спартана», Службою Безпеки УПА було виявлено та заарештовано зрадника, який співпрацюючи із НКВД, влився в родину «Спартана» і видав криївку. За ці «заслуги» отримав від «більшовиків» 36000 рублів, 18000 з них залишив у держбанку СРСР, а другу половину закопав.

2 лютого виповнилося 61 рік з дня загибелі славного повстанського командира.

ВасильГерей

Пам'ятна капличка героям

Біля пам'ятної каплички повстанцеві-герою, Надрайонному провідникові ОУН Василеві Пеньківському (псевдо «Сич») відправилась пам'ятна панахида за його душу та душу його друга «Малини». Поклонились, помолились зі сльозами на очах...

Кажуть, герої не вмирають, вони лише відходять у вічність, залишаючи після себе величні діяння і подвиги. Стати прапором боротьби за незалежність України – це справа вибраним історією, «Сич» - символ української нації. Тут, на цьому місці, ворожа куля скосила героя. Ця земля полита його кров'ю. Від нього йшли промені сонця й любові до кожного українця. А від сонця темнота гине, а світ очищується, свого очищення дочекається і Незалежна Україна!

«Сич» народився в 1920 році в родині Дмитра Пеньківського. Дбайливі батьки – патріоти формували світогляд здібного і допитливого хлопчика. Василь ріс і розвивався на втіху родині. Взавши собі за життєвий взірець життя Т.Г.Шевченка, змалку задумується, де поділась Україна і слава і воля. Це стало змістом його життя – будувати майбутнє для щастя народу. Цей порив не покидав героя і в найтрагічніші миті власної долі, у всіх боях з ворогами народу. Гартувала характер «Сича» і робота в «Просвіті», діяння ОУН, славна минувшина і підневільне тодішнє українське життя. Його тверде і справедливе слово слухали повстанці. Воно надавало їм сили і віри в боях. Він не шукав вигоди, жертвував себе заради майбутнього України. В одній людині була поєднана вимогливість і велика любов до людей, до України. В бою відважно захищав своїми грудьми повстанців. Вони горнули до нього, як до батька, як до друга, який ніколи не продасть.

Тривожні були дні і безсонні ночі, бо то гуляло більшовицьке зло. З-за кожного куща, з-за кожного дерева виглядала смерть. Наші гори, ліси політі кров'ю героїв. Таким був Василь Пеньківський. Таким він буде жити в пам'яті народу завжди. Народ не забуває своїх героїв.

Отче Небесний! Через найсвятіше серце Твого Сина, а нашого Господа Ісуса Христа змилуйся над душами Василя («Сича») і «Малини». Вияви своє батьківське милосердя до їх гріхів і провин. Прийми їх, Боже наш, у Твоє Царство Небесне і дозволюй їм прославляти Тебе на віки вічні. Амінь.

о. Валерій Лендел

Святий Валентин. Хто він?

За церковною легендою, християнський священник (за деякими версіями, єпископ) Валентин жив у римському місті Терні за часів імператора Клавдія II Готського (III ст. від Р. Х.). Є відомості, що, поруч з основним покликанням, Валентин займався природничими науками та медициною.

Войовничий імператор Клавдій нібито вважав, що сім'я заважає солдатам воювати за імперію і видав едикт, яким заборо

няв воїнам одружуватися. Валентин, незважаючи на цей указ, продовжував таємно вінчати всіх охочих. За це наприкінці 269 року його заарештували, перевезли до Риму й ув'язнили під охороною офіцера, прийомна донька якого була сліпою. Священик оздоровив її, а опісля повернувшись до християнства батька й цілу родину. Довідавшись про це, імператор наказав відтяти йому голову, що й сталося 14 лютого 273 року.

496 року Папа Римський Геласій оголосив 14 лютого днем Святого Валентина. Але широкої популярності в Західній Європі це свято набуло з XIII століття. В США його відзначають з 1777 року.

Втім, у Римсько-Католицькій Церкві св. Валентин офіційно вважається не покровителем закоханих, а покровителем людей, які страждають на нервові захворювання (ікони часто зображують Валентина в одязі священника або єпископа, який оздоровлює юнака від епілепсії). За церковними переказами, на могилі св. Валентина один юнак, хворий на епілепсію, довго молився — і видужав.

Крім того, вважається, що День Святого Валентина збігся з давньоримською традицією ворожіння під час новорічних святкування (за римським календарем, новий рік починався саме в середині лютого).

НАШІ ВІТАННЯ

**Ганну Михайлівну
Христан**
3 55-річчям

щиро вітають чоловік Іван, сини Михайло, Іван, Василь, невістки Леся, Галина, Марія та онуки.

*Вітає щиро вся родина
У день, коли Вам - 55!
Ми Вас, рідненька, раді привітати
У ці зимові гарні дні,
Бо Ви для нас й дружина,
і бабуся, й мати,
І кращої немає на землі!
Ви усю свою ласку й тепло
Віддаєте онукам і дітям.
Хоч не легко Вам часто було,
Та усіх Ви зуміли зігріти.
Щоб Ви ще онукам весілля справляли,
Щоб доля для Вас усміхалась весь час,
Щоб довго здоров'я міцне іще мали -
Ми молимо Бога за Вас.*

**Надію Степанівну
Семенів**

3 нагоди 50-річчя вітаємо!

*У день, коли Вам 50,
Хай пахучим цвітом стелиться дорога,
Хай відходять в далеч горі і біда,
Хай будуть щастя і міцне здоров'я.
Радість і повага на мнозі літа.
За пройденим не треба сумувати,
Попереду щаслива жде пора.
Хай буде щедрим ювілейне свято
Здоров'я, Вам, любові і добра!*

3 повагою свати Андрійчуки

ПОСМІХНІСЬ

Дзвінок, Медведєв знімає слухавку.

- Гальо, пане президенте, ту Місько зі Станіславава. Телефоную, жеби вам вповісти, же ми ту вам офіційно війну декляруємо.

- Харашо Міша, ето действительно важная новость. А большая у вас армия?

- Ну, зара... Я, Влодко, сусід Стефко і всі, шо ту в префранс грали. То нас разом вісім.

- Должен сказать тебе, Миша, что у меня в армии 100 тысяч людей, которые только ждут маево приказа.

- Холера, я зара вам віддзвоню.

За якийсь час...

- Гальо, прошу пана президента, стан війни не скасовано. До нас приєдналося ше штири хлопаки з сусідньої кнайпи.

- Должен сказать тебе, Миша, что со времени нашего последнего разговора я увеличил армию до 200 тысяч человек.

- Най го холера вхопе! Я ще зателефоную.

За якийсь час...

- Слава Ісу, пане Медведєв! Я сі тежко вибачею, але мусимо ся вицофати з тої війни.

- Неужели? Очень жаль. А почему это вы вдруг передумали?

- Ну, ми ту посиділи за пару гальбами пива, так си між собов порадили, і вздріли, же аж ніяк не зможемо нагодувати 200 тисяч в'язнів.

Даючи в борг – тренуеш пам'ять.

Для того щоб корови менше їли і давали більше молока, їх треба менше годувати і більше доїти.

Якщо жінка мовчить, краще її не перебивати.

